

Arrest

nr. 109 818 van 16 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: **1. X**
 handelend in eigen naam
 2. X en X
 handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X, X, X
 en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X en X, die allen verklaren van Servische nationaliteit te zijn op 6 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde dag tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde dag tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38), van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 14) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012 tot afgifte van bevelen tot terugbrenging (bijlagen 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KOSE, die loco advocaat G. BALEANI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. G. H., meldde zich op 16 mei 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Genk en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 14 augustus 2012.

1.2. Op 14 juni 2012 diende G. H. een aanvraag in om, in toepassing van artikel 61/7 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in Rijk te worden gemachtigd. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 41bis.

1.3. Z. H. en de minderjarige kinderen D. H., E. H., E. H. en A. H. meldden zich op 29 augustus 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Genk en dienden een aanvraag in om, in toepassing van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in Rijk te worden gemachtigd. Zij werden in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 29 november 2012 en van een bijlage 41bis.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 oktober 2012 ten aanzien van G. H. de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 30 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van Z. H. de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied verlaten en ten aanzien van A. H. de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied verlaten, die Z. H. op 7 januari 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 26/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: [H.]

Voorna(a)m(en): [Z.]

Nationaliteit: Servië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Op 04.10.2012 werd het verblijfsrecht van de echtgenoot van betrokkene geweigerd op basis van artikel 110 quinquies § 3 van het Koninklijk besluit van 08/10/1981. Bijgevolg kan betrokkene evenmin verblijfsrecht genieten.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, die Z. H. op 7 januari 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 26/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: [H.]
Voorna(a)nn(en): [A.]
Nationaliteit: Servië
[...]

om de volgende reden geweigerd:

Op 04.10.2012 werd het verblijfsrecht van de vader van betrokkene geweigerd op basis van artikel 110 quinquies § 3 van het Koninklijk besluit van 08/10/1981. Bijgevolg kan betrokkene evenmin verblijfsrecht genieten.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel tot terugbrenging inzake A. H., dat verzoekers op 7 januari 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [H.Z.] [...] van Servische nationaliteit [...]

bevel gegeven de genaamde [H.A.] [...], onderdaan van Servië [...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Legaal verblijf verstreken: zie bijlage 14”

Dit is de derde bestreden beslissing.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 december 2012 met betrekking tot D. H., E. H. en E. H. de beslissingen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissingen tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

De beslissingen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekers op 7 januari 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 26/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

[...]
Onderdaan van Servië
[...]

om de volgende reden geweigerd:

Op 04.10.2012 werd het verblijfsrecht van de vader van betrokkene geweigerd op basis van artikel 110 quinquies § 3 van het Koninklijk besluit van 08/10/1981. Bijgevolg kan betrokkene evenmin verblijfsrecht genieten.”

Deze beslissingen vormen de vierde, de vijfde en de zesde bestreden beslissing.

De bevelen tot terugbrenging zijn gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan [H.Z.]

[...] van Servische nationaliteit

[...]

bevel gegeven de genaamde [...]

van Servische nationaliteit

[...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Legaal verblijf verstreken: zie bijlage 14”

Deze beslissingen vormen de zevende, de achtste en de negende bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de aangevochten bevelen tot terugbrenging. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissingen tot afgifte van bevelen tot terugbrenging te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2.2. De Raad benadrukt dat verzoekers de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Omwille van administratieve tekortkomingen werd de aanvraag van de echtgenoot van verzoekster, de Heer [H.], tot verblijf op grond van zijn statuut van langdurig ingezetene niet ingewilligd.

Evenwel heeft de Heer [H.] inmiddels een nieuwe aanvraag ingediend op grond van nieuwe stukken en wacht hij zodoende terzake de beslissing af;

Om in afwachting van een beslissing terzake reeds een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren is niet meer redelijk vanwege verwerende partij, te meer daar de minderjarige kinderen hier in België school lopen.

De bestreden beslissing komt tekort aan de redelijkheidsbeginsel.”

4.1.2. Allereerst moet worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat verweerder de aanvraag van G. H. om, op basis van zijn status als langdurig verblijfhouder in Italië en een tewerkstelling in België, tot een verblijf te worden gemachtigd niet heeft ingewilligd. Er blijkt daarnaast niet dat door de Raad werd vastgesteld dat deze beslissing – die op 5 oktober 2012 werd genomen en die niet het voorwerp uitmaakt van het ingestelde beroep – door enige onwettigheid is aangetast. Daar verzoekster en haar kinderen verzochten om in functie van G. H. tot een verblijf te worden gemachtigd en G. H. geen verblijfsmachtiging werd toegekend, is het niet kennelijk onredelijk om hen ook geen verblijfsmachtiging toe te staan.

In de mate dat verzoekers betogen dat verzoeker een nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indiende moet worden geduid dat zij hiervan niet het bewijs leveren en dat de Raad hoe dan ook de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden afgeleid uit het feit dat G. H. nadat de in casu bestreden beslissingen waren genomen eventueel een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben ingediend.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hun betoog luidt als volgt:

“Doordat verwerende partij aan verzoekster en haar minderjarige kinderen het bevel betekent om het grondgebied te verlaten om reden dat hun legaal verblijf verstreken zou zijn, schendt zij artikel 8 EVRM dat stelt dat eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privé, familie- en gezinsleven. In casu is immers geen correct evenwicht gemaakt tussen de diverse belangen, zoals beoogd door art. 8 EVRM.

De Heer [G. H.] heeft immers de nodige stappen ondernomen om een nieuwe aanvraag te doen teneinde langer dan drie maanden in België te kunnen verblijven.

Te dien einde is een eventuele terugkeer naar Italië uitgesloten, gezien verzoekster en haar minderjarige kinderen daar geen onderdak en geen tewerkstelling zullen hebben, reden waarom zij Italië verlaten hebben.

Dit alles heeft uiteraard nefaste gevolgen voor het privé - en gezinsleven van verzoekers. Het schoolleven van de minderjarigen loopt eveneens gevaar. Het bevel het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van het artikel 8 EVRM.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de overheid.”

4.2.2. In voorliggende zaak moet worden opgemerkt dat verzoekster en haar kinderen nooit tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werden toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden besloten dat de bestreden beslissingen, waarin wordt gesteld dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt geweigerd en dat zij het Belgisch grondgebied dienen te verlaten, een inmenging uitmaken in hun privé- gezins- of familielevens.

Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om hen tot een verblijf in België toe te laten. In dit verband moet worden herhaald dat niet wordt aangetoond dat enig gezinslid in België tot een verblijf van meer dan drie maanden in België werd toegelaten of gemachtigd, moet nogmaals worden geduïd dat de bewering dat G. H. een nieuwe machtigingsaanvraag zou hebben ingediend ongestaafd blijft en moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Tevens moet worden gesteld dat verzoekers niet aantonen in België legaal tewerkgesteld te zijn en dat niet blijkt dat hun kinderen in Italië, het land waar zij wel over een verblijfstitel beschikken, niet verder naar school kunnen gaan.

Het gegeven dat een vreemdeling in een ander land geen werk en geen woning heeft impliceert ook niet dat hij nuttig kan verwijzen naar artikel 8 van het EVRM om een recht op verblijf in België af te dwingen.

Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling te worden doorgevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK